

ע"פ 37217/03/19 - עבדאללה ג'ואברה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 37217-03-19 ג'ואברה נ' מדינת ישראל 25 נובמבר 2019

לפני סגנית הנשיא, כב' השופטת אסתר הלמן, אב"ד כב' השופט סאאב דבור
כב' השופט גדי צפיר
המערער עבדאללה ג'ואברה

נגד

המשיבה מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת (כב' השופטת לילי יונג - גופר) בת"פ 42397-01-18, מיום
29.1.19

נוכחים:

בשם המערער: עו"ד ראפי מסאלחה

בשם המשיבה: עו"ד מרינה רוזנפלד

המערער בעצמו

פסק דין

1. המערער הורשע על-פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של החזקת נשק והחזקת תחמושת.

על-פי כתב האישום, בו הודה, בתאריך 8.1.18, החזיק המערער בביתו (במגירת השידה ליד מיטתו), אקדח חצי אוטומטי, בלא רשות על פי דין להחזיקו. באותן נסיבות נמצא האקדח טעון במחסנית המתאימה לאקדח, אשר הכילה ארבעה כדורים.

2. הודאת המערער באה במסגרת הסדר טיעון, אשר כלל הסכמה לגבי נסיבות החזקתו של הנשק. הצדדים הסכימו כי המערער הוא תושב איכסאל, ומתגורר יחד עם אשתו באזור שומם בצד המערבי של הכפר, סמוך לחורשות הרי נצרת. מספר ימים לפני המועד הנ"ל, בשעות הערב, ישב המערער בבית קפה לעישון נרגילות בכפר, בגפו. בשלב מסוים, ניגש אליו אדם שאינו מוכר לו שהציג עצמו כ"מחמד" מאיכסאל, וביקש רשות לשבת עמו. המערער הסכים. מחמד החל לשוחח עם המערער בנושאים שונים, ואמר למערער כי הוא מתגורר באזור מסוכן, רחוק מהכפר ושומם, וכדאי שיהיה לו נשק להגן על עצמו. המערער דחה את הרעיון ואמר למחמד כי יש לו מספיק צרות בחיים ואינו זקוק לנשק. מחמד אמר לו כי יש לו אקדח טוב וכדאי שינסה אותו לכמה ימים, מבלי לשלם עבורו, ויחליט אחר-כך. מחמד ביקש

מהמערער לצאת לביתו, שם יפגוש אותו לאחר מכן. מחמד הגיע ברכבו סמוך לבית המערער, מסר למערער את האקדח, ביקש ממנו כי ינסה אותו ויחליט אם לקנות אותו בתוך מספר ימים, ואם יהיה מעוניין בו ישלם לו סך 10,000 ₪. המערער נטל את האקדח לתוך ביתו, הניח אותו במגירת השידה בחדר השינה, ולא נגע בו שוב עד לתפיסת הנשק על-ידי המשטרה.

3. בית המשפט קמא דן את המערער לעונשים הבאים: 8 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו (מיום 8/1/2018 עד יום 25/2/2018), 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירה של החזקה או נשיאה של נשק (למעט אביזרים ותחמושת), 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירה של החזקה או נשיאה של נשק - אביזרים ותחמושת. בנוסף, חויב המערער לשלם קנס בסך 2,500 ₪.

4. טרם מתן גזר הדין עמד בפני בית המשפט קמא תסקיר שירות המבחן, אשר תיאר את נסיבותיו של המערער, צעיר בן 25, נשוי ואב לתינוק, העובד מאז גיל 17 בעסק משפחתי להתקנת פיגומים. בפגישתו עם קצינת המבחן שלל המערער שימוש בחומרים פסיכו-אקטיביים, אך בדיקת שתן שמסר העידה על קיומם של שרידי סם מסוג קנאביס. שירות המבחן ציין בנוסף, כי מתוך שלוש בדיקות השתן, אליהן זומן התייצב המערער לאחת בלבד, בה נמצאו כאמור שרידי סם. המערער הכחיש את ממצאי הבדיקה, טען כי לא השתמש בסמים וניסה להסביר את התוצאות בחשיפה פאסיבית לשימוש בסם, כתוצאה משהותו עם הפועלים במסגרת העבודה.

במסגרת התסקיר התייחס שירות המבחן לעברו הפלילי של המערער (הכולל הרשעה בעבירות של גניבה וכניסה למקום מגורים, בגין נשפט לששה חודשי מאסר בעבודות שירות), ליחסו של המערער לעבירות שביצע בעבר ולהימנעות שירות המבחן מהמלצה טיפולית בשל הרושם כי המערער נוטה להימנע מחשיפה, מוסר אינפורמציה דלה ושטחית ולא מביע נזקקות טיפולית.

בהתייחס לעבירה הנוכחית, סיפר המערער כי שוכנע על-ידי אדם, אותו לא הכיר קודם לכן, לרכוש ממנו נשק כדי להגן על משפחתו הגרעינית. הוא נטל אחריות מלאה על מעשיו וביטא צער על התנהלותו הבעייתית. מדבריו עלה, כי למרות שהיה ער לכך שהחזקת נשק הינה עבירה על החוק, חש בלחץ רגשי, משום שאותו אדם הפחיד אותו שמא לא יוכל להגן על משפחתו מפני איום. המערער טען כי התנהל מתוך חוסר אונים ופחד. בשיחה עימו, הצליח המערער לזהות את המשמעות והפוטנציאל ההרסני הטמון בהחזקת נשק אך טען כי פעל ממניע רגשי.

שירות המבחן התרשם שהמערער הוא בחור מופנם ומצומצם רגשית, המתקשה להעמיק בתכנים רגשיים ונוטה להתייחס לתכנים שעלו באופן קונקרטי. ההערכה הייתה כי במצבים בהם חש לחץ, תסכול וחוסר אונים עלול המערער להתקשות בהפעלת שיקול דעת עצמאי ובוגר ופועל מתוך דחפים רגשיים בלתי מודעים. גורם סיכון נוסף, לעמדת שירות המבחן, קשור באי הבהירות סביב השימוש בסמים, שעלול להגביר הסיכון להתנהלותו מתוך דחפים רגשיים, תוך קושי בהפעלת שיקול דעת אחראי ובוגר. ממצאי הבדיקה שמסר, מעלים תהיות גם סביב קשריו החברתיים ומעלים את הפוטנציאל להסתבכות עם החוק. מנגד פירט שירות המבחן את גורמי הסיכון לשיקום- לקיחת האחריות והחרטה, לצד מחויבותו הרגשית כלפי משפחת המוצא והמשפחה הגרעינית,

העשויה להוות אלמנט הרתעתי משמעותי עבור המערער. כן צוין כי התנהלותו התעסוקתית תקינה ומבטאת מחויבות, כרוכה באלמנט של אחריות וניהול, אך עומדת בפער מול קשייו במצבי לחץ.

לאחר ששקל את כל הנתונים הללו העריך שירות המבחן כי קיים סיכון בינוני-גבוה להישנות עבירות דומות בעתיד ובסופו של דבר, נוכח ההתרשמות מנתוני האישיים של המערער והתייחסותו ההגנתית לממצאי בדיקת השתן, העריך כי הפרוגנוזה להפקת תועלת מתהליך טיפולי הנה שלילית.

5. המערער הגיש ערעור זה כנגד חומרת העונשים שהוטלו עליו, במסגרתו עתר להקל בעונשו על ידי ביטול עונש המאסר שהוטל עליו.

נימוקי הערעור

6. במסגרת הערעור קובל ב"כ המערער כנגד המתחם שנקבע על ידי בית המשפט קמא. לטענתו, בית המשפט קמא לא התחשב בכך שלא הוכח שבנשק דנן הייתה כוונה לעשות שימוש בלתי חוקי, כך שבפועל לא הייתה פגיעה בשום אינטרס חברתי מוגן. עוד מוסיף ב"כ המערער כי לא היה פוטנציאל לפגוע בשום אינטרס חברתי מוגן משום שבין היום שבו הסכים המערער לקבל את האקדח ועד ליום שהוא נתפס, חלפו ימים מועטים מאוד. בנוסף, מטרת ההחזקה הייתה להגן על בני ביתו של המערער, וזאת מאחר ובכפר בו הוא מתגורר היה גל של אירועי התפרצויות לבתים תוך פגיעה בדיירים לשם נטילת רכושם. המערער גם הושפע מאותו אלמוני ממנו קיבל את הנשק. המערער הודה ולקח אחריות והבין את הפסול במעשיו.

7. ב"כ המערער הפנה לפסיקה ענפה בנושא החזקת נשק, המתייחסת למקרים שבהם לא הוטל מאסר בפועל ממש, אלא לכל היותר מאסר בעבודות שירות וטען כי לא הייתה סיבה שלא להסתפק במקרה זה לכל היותר בעבודות שירות.

8. עוד על פי נימוקי הערעור, לחובתו של המערער הרשעה אחת בגין עבירות רכוש, שבוצעה בשנת 2013. המערער היה במעצר בית מוחלט עד ליום גזר הדין, ללא יכולת לצאת לעבודה ולהתפרנס. לטענת ב"כ המערער, שגה בית המשפט קמא כאשר זקף לחובת המערער את העובדה כי נמצאו שרידי קנבים בשתן שלו, כפי שנרשם בתסקיר שירות המבחן, שכן המערער חוזר ומדגיש כי איננו משתמש בסמים ומכל מקום, אין לממצא זה כל זיקה לעבירה בה הורשע. עוד נטען כי בית המשפט קמא טעה כאשר לא לקח בחשבון במניין שיקוליו את דברי החרטה הכנים של המערער בסוף הטיעונים לעונש.

9. בטיעוניו בעל - פה, הדגיש ב"כ המערער כי מה שמייחד את המקרה שבפנינו הינן העובדות המוסכמות עליהן הצהירו הצדדים בפני בית המשפט קמא. עובדות אלה מלמדות על הרקע שלאורו הסכים המערער להצעה שהועלתה בפניו על ידי אדם אלמוני לרכוש את האקדח, וכן ניתן ללמוד מהן כי החזיק

באקדח למשך ימים ספורים בלבד. לגישת הסנגור, מדובר בשיקולים נכבדים מאוד אשר היו צריכים להביא להקלה בעונשו של המערער, שכן כל מטרתו הייתה להגן על עצמו ולא הייתה לו שום כוונה לבצע עבירה פלילית.

עוד הודגש כי המערער הודה ללא צורך בשמיעת ראיות, חסך בזמן שיפוטי והודאתו באה מתוך חרטה אמיתית.

10. בכל הנוגע לנסיבות האישיות של המערער הדגיש סנגורו כי מאז החל להתנהל נגדו ההליך דן, המערער התחתן ונולד לו בן. במשך תקופה ארוכה הוא היה נתון במעצר בית מלא ולאחרונה התיר לו בית המשפט לצאת לעבודה, אך בשל מצבו הרפואי הוא לא יצא לעבודה. נטען כי המערער סובל מכאבים ומחולשה ברגליו. לאחרונה גם עבר ניתוח בראשו.

11. במהלך טיעוניו הפנה לפסיקה שהגיש לעיון בית המשפט בהתייחס לרף הענישה בעבירות החזקת נשק. בפרט הדגיש את עניינו של עדוי שנדון בע"פ 57911-02-19, שם דובר במי שהוטלו עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, למרות שהיה מדובר לא רק בהחזקת נשק, אלא גם בשימוש בו. המערער הגיש ערעור על חומרת העונשים אולם חזר בו מן הערעור בהמלצת בית המשפט. לעומת זאת, המדינה לא הגישה ערעור מצידה. על סמך האמור, ובהשוואה לאותו מקרה, נטען כי גם על המערער כאן, נכון היה להטיל עונש אשר יתמצה לכל היותר במאסר בדרך של עבודות שירות.

12. בסיום דבריו ביקש ב"כ המערער כי בטרם נכריע בערעור נאפשר למערער להתייצב שוב בפני שירות המבחן על מנת לעודד אותו בדרך שיקומית.

טיעוני המשיבה

13. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור. לעמדתה, 8 חודשי מאסר בפועל שהושתו על המערער בגין החזקת נשק טעון ליד המיטה איננו עונש החורג לחומרא ממדיניות הענישה. בנוסף, בגזר הדין לא נפלה כל טעות המצדיקה התערבותה של ערכאת הערעור.

14. באת כח המשיבה הוסיפה כי המתחם שנקבע על ידי בית המשפט קמא הינו נמוך ובוודאי שאין להקל ממנו. לטענתה, מדיניות הענישה בעבירות נשק קוראת להחמרה. בהתייחס לפסיקה אליה הפנה ב"כ המערער טענה המשיבה כי מדובר בפסיקה משנים עברו, והפנתה לפסיקה עדכנית יותר, ממנה ביקשה ללמוד כי העונשים שהוטלו על המערער אינם חמורים יתר על המידה.

15. גם באשר למיקום העונש בתוך המתחם אין לעמדת המשיבה כל טעות. שכן, אין הצדקה למקם את המערער בתחתית המתחם, זאת כיוון שיש לו הרשעה קודמת אשר בגינה ריצה כבר 6 חודשי מאסר

בעבודות שירות והן בשל התסקיר שנעדר המלצה טיפולית.

16. באת כוח המשיבה סבורה כי אין מקום לקבלת תסקיר משלים. ראשית, לטענתה, העובדה ששירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית לא נסמכה כל כולה על ממצאי בדיקת השתן. שירות המבחן התרשם שיש סיכוי בינוני גבוה להישנות עבירות. המערער לא זיהה בעיות בהתנהלותו, לא הביע נזקקות טיפולית ולאור האמור נמנע שירות המבחן מלהמליץ על שילובו בטיפול, כשהימנעותו של המערער להגיע לבדיקות וכן בדיקת השתן שבה נמצאו שרידי סם, היו רק נימוק נוסף שהביא למסקנה זו.

17. באשר לטיעונים שהעלה הסנגור בהתייחסו לעניין עדיו השיבה באת כוח המשיבה כי השיקולים להגשת ערעור על קולת העונש הינם שונים ומורכבים. בעניין עדיו הוחלט שלא להגיש ערעור על קולת העונש, בין היתר, בגלל קושי ראייתי, שהכתיב את אופן קבלת ההחלטות בתיק זה משלב הגשת כתב האישום ועד סופו. עוד הדגישה כי לא בכל מקרה שבו בית המשפט איננו מקבל את דעת התביעה מוגש ערעור ואין לראות את הפסיקה בעניין זה כהלכה נוהגת ולגזור ממנה את הענישה הראויה.

דין והכרעה

18. לאחר שבחנו את טיעוני הצדדים שוכנענו כי העונשים שהוטלו על המערער אינם חמורים, ודאי לא במידה המצדיקה התערבותה של ערכאת הערעור והם אף נוטים לקולא.

19. בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם למעשיו של המערער נע בין 6 ל-24 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים. מתחם זה נקבע לאחר שבית המשפט קמא סקר את השיקולים הרלוונטיים לקביעת המתחם, קרי, הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה (פגיעה בשלום הציבור ובביטחון) ומידת הפגיעה בהם, הנסיבות הכרוכות בביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת.

בית המשפט קמא התייחס בהרחבה לפסיקה הדנה בחומרתן של עבירות הנשק בכלל ועבירת החזקת נשק שלא כדין בפרט, תוך הדגשת הסיכון הממשי לציבור הנובע מהן והעובדה שעבירות אלה יוצרות פוטנציאל להסלמה עבריינית או לפעילות עוינת והוסיף: **"יש לזכור כי הצטיידות בנשק חם, תופעה שלמרבה צער הפכה לנפוצה ונרחבת, יש בה כדי להעצים את פוטנציאל הפגיעה בחיי אדם, להחמיר אירועי אלימות מתונים ולהביא לתוצאה פוגענית ואף קטלנית בשל זמינותו של הנשק. חובתו של בית המשפט להתגייס למאבק בהחזקתו של נשק בלתי חוקי, בדרך של ענישה מחמירה"**. כן צוין שבהתאם להלכה הפסוקה, חומרתן של עבירות הנשק מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הטלת עונשי מאסר בפועל, כשנסיבות אישיות נדחות בפני האינטרס הציבורי.

20. בית המשפט קמא סקר פסיקה רלוונטית בעבירות דומות וכן עמד על הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בכלל זה נתן בית המשפט קמא דעתו לכך שהמערער החזיק בביתו אקדח חצי-אוטומטי,

כשהוא טעון במחסנית ובה ארבעה כדורי תחמושת ולנסיבות ביצוע העבירה, כפי שהובאו במסגרת העובדות המוסכמות, מהן עלה כי המערער חפץ להגן על עצמו ועל משפחתו, מאחר והוא מתגורר באזור "נידח" וכי לטענתו, פעל מתוך תחושת לחץ וחרדה. לפי עובדות אלה, לא הייתה למערער כוונה לעשות שימוש בנשק, והוא הוחזק על ידו במשך מספר ימים בלבד. בהקשר זה קבע בית המשפט קמא כי לא שוכנע שנשקפה לחיי המערער או למשפחתו "סכנה ממשית, מוחשית ומידית, שהיה בה לשמש הצדקה כלשהי, ולו דחוקה, להחזקת האקדח, ועצם החזקתו בצירוף תחמושת, מגלים פוטנציאל של שימוש קטלני בנשק, אך אם יטען המערער כי מדובר בהגנה עצמית".

לכן נקבע כיהמקרה דנן מצוי ברף התיכון - נמוך של החומרה מבחינת מדרג החומרה של עבירות הנשק.

21. איננו סבורים כי בית המשפט קמא החמיר כלל עם המערער בקביעת המתחם. ניתן לומר כי מתחם הענישה שנקבע בגזר הדין הוא אף נוטה לקולא, וזאת גם אם לוקחים בחשבון את הנסיבות בהן הגיע הנשק לידי המערער והוחזק על ידו, בהתאם לעובדות המוסכמות.

22. ראשית יש לדחות את הטענה כי לא הייתה במקרה זה פגיעה בערכים מוגנים בשל כך שהמערער החזיק בנשק למשך מספר ימים מועט בטרם נתפס ולא הייתה לו כל כוונה לעשות בו שימוש. המערער רכש את הנשק לזמן בלתי מוגבל והעובדה כי נתפס זמן קצר לאחר שקיבל אותו לידי איננה שוללת את הפגיעה בערכים המוגנים שהם ביטחון ושלווה הציבור ושמירת הסדר הציבורי, שכן בנשק המוחזק שלא כדין על ידי אנשים לא מיומנים טמון פוטנציאל לסיכון שלום הציבור. העובדה כי המערער רכש את הנשק מתוך מטרה להגן על ביתו והתכוון לעשות שימוש בנשק זה בתגובה לאפשרות של פריצה לביתו, רק מחמירה את האפשרות של פגיעה בערכים הנ"ל.

הנתונים עליהם מצביע הסנגור רלוונטיים אכן למידת הפגיעה בערכים אלה, אך לכך ניתן משקל ראוי בגזר הדין, תוך שבית המשפט קמא קבע ובצדק כי אין המדובר בנשק המוחזק להגנה עצמית, בהעדר איום מוחשי וממשי על המערער או מי מבני משפחתו.

23. ב"כ המערער הפנה לשורה ארוכה של גזרי דין בהם ניתנו עונשים מתונים יותר עבור עבירות של החזקת נשק. אכן מדובר במנעד רחב של עונשים, שרובם משקפים את רמת הענישה בשנים עברו וחלקם ניתנו בערכאות נמוכות.

נוסף על כך, לשיטת ב"כ המערער, אין ללמוד על מדיניות הענישה הנוהגת מתוך פסיקה (גם כזו שניתנה על ידי בית המשפט העליון) שבאה לאחר מתן גזר הדין על ידי בית המשפט קמא. משמע, הפסיקה הרלוונטית בהקשר זה, היא זו שמלמדת על מדיניות הענישה הנוהגת עובר למתן גזר הדין.

בהקשר זה יש לזכור כי מדיניות הענישה בעבירות נשק נמצאת במגמת החמרה בשנים האחרונות. שנית, כבר נפסק כי טווח הענישה בפסיקה איננו שקול למתחם העונש ההולם. "מתחם העונש ההולם מגלם, כאמור, הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כאשר מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הנדונה הוא רק אחד מהם. טווח הענישה הנהוג בפסיקה, לעומת זאת, הוא נתון אמפירי-עובדתי, המורכב מהעונשים

המקובלים בגין עבירה מסוימת בדין הנוהג. " (ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (05.06.2013)).

24. קרי, רמת הענישה הנוהגת, היא רק אחד השיקולים בקביעת מתחם העונש ההולם ובית המשפט נדרש לגלם במתחם שנקבע גם אמירה נורמטיבית, המשקללת את יתר השיקולים הנותנת ביטוי למדיניות הענישה בעבירות בהן עסקין.

25. בית המשפט העליון קורא מזה שנים להחמיר את העונשים המוטלים על מבצעי עבירות בנשק, בשל הסיכון הרב שהם יוצרים והאלימות הגואה במדינה והכרוכה בשימוש בנשק חם. אך לאחרונה נקבע בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' יונס סובח (5.11.19) כי הענישה הקיימת איננה מספקת ויש להעלות את רף הענישה בעבירות נשק:

"... לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר ביסודה, ובכך לבלום את נפיצותן של עבירות מסוימות ההופכות ל"מכת מדינה", ולתת ביטוי לחומרה שיש לייחס להן."

דברים אלה אינם מכוונים רק כלפי מי שעושה שימוש בנשק חם אלא גם כלפי המחזיקים בו שלא כדין:

"בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך."

בהמשך, עמד בית המשפט העליון על ההכרח "לשים יד" על כלי הנשק המוחזקים שלא כדין בידי הציבור:

"על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ "לשים יד" על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. אזכיר כי המחוקק ביטא את גישתו המחמירה לתופעה זו כאשר קבע עונשים מחמירים של 7 שנות מאסר על רכישה או החזקה של נשק בלא רשות על פי דין, 10 שנות מאסר על נשיאה או הובלה של נשק בלא רשות על פי דין, ו- 15 שנות מאסר על ייצור, יבוא או סחר בנשק בלא רשות על פי דין (סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז-1977); זאת אף בלא שנעשה בנשק שימוש לביצוע עבירה נוספת."

26. בעבירות הנשק השונות קיים מדרג של חומרה. יחד עם זאת, כפי שניתן ללמוד מן המפורט לעיל, ההחמרה בענישה נדרשת בכל קשת עבירות הנשק, לרבות בעבירות המצויות בצד הנמוך יותר של המדרג, כמו החזקה בלבד, בשל פוטנציאל הסיכון כי נשק כזה המוחזק שלא כדין ישמש לביצוע עבירות חמורות יותר, עבירות רכוש, אלימות או בטחון.

27. בהפניה למקרה ספציפי כלשהוא, אין די בכדי לקבוע כי הוא מייצג את רף הענישה הראוי. בחינת עמוד 7

הפסיקה אליה הפנה ב"כ המערער העלתה בנוסף, כי בחלק מן המקרים חרג בית המשפט מן המתחם מטעמי שיקום (בע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (19.01.2014)) או הקל בעונש בשל נסיבות אישיות מיוחדות (ע"פ 1505/14 **לידאוי נ' מדינת ישראל** (04.11.2014)).

מנגד הפנתה המשיבה לפסיקה עדכנית יותר, המלמדת על ענישה מוחשית באמצעות מאסרים ממושכים בעבירות של החזקת נשק בנסיבות חמורות יותר (כמו החזקת תת מקלע), אך גם במקרים דומים יותר (כמו רע"פ 1246/17 **מטר נ' מדינת ישראל** (12.03.2017)).

28. המסקנה היא כי אין כל עילה להתערב במתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית המשפט קמא, אשר נתן משקל לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מן העבירה שביצע המערער, נתן דעתו לענישה הנוהגת ולמדיניות הענישה וכן התחשב בכל הנסיבות הכרוכות בביצוע העבירה, לרבות העובדות המוסכמות, אשר הפחיתו במידה מסוימת מחומרת העבירה וממילא קבע מתחם הנוטה לקולא.

29. לא מצאנו גם טעות בקביעת העונש הראוי למערער בתוך המתחם. בקביעת העונש הראוי למערער נלקחו בחשבון גילו הצעיר, מצבו המשפחתי ועברו הפלילי, שאיננו מתחום עבירות הנשק. כן, נשקלו לזכות המערער הודאתו, לקיחת האחריות מצדו למעשים שביצע, התקופה בה היה עצור ופרק הזמן בו היה נתון בתנאים מגבילים.

הטענה כי בית המשפט קמא לא נתן ביטוי לחרטה שהביע המערער איננה נכונה (ראה סעיף 30 לגזר הדין). כך גם ציין בית המשפט במספר הזדמנויות כי המערער הביע צער על מעשיו.

30. בקביעת העונש בתוך המתחם, בשים לב לעברו הפלילי של המערער ולעובדה כי כבר ריצה עונש מאסר בעבודות שירות, ולתוכנו של התסקיר והמלצותיו, מיקם בית המשפט קמא את המערער נכונה בצידו האמצעי תחתון של המתחם.

31. כמפורט לעיל, שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של המערער וקבע כי לגביו רמת סיכון בינונית - גבוהה לביצוע עבירות בעתיד. מעבר לכך שהמערער בחר שלא להתייצב לבדיקות שתן אליהן זומן, כשהגיע לבדיקה תוצאותיה העידו על שימוש בסמים. מדובר בנתון רלוונטי, כאשר מבקש שירות המבחן ללמוד על נכונותו של נאשם לשנות את אורחות חייו ולשקמם. נתון זה לא עמד בפני עצמו אלא התווסף לרושם והערכת שירות המבחן בכל הנוגע לסיכויי השיקום של המערער. הערכה זו פורטה ונומקה היטב בתסקיר והיא נסמכת, בין היתר, על נתוניו ומאפייני אישיותו של המערער, כמו גם על כך שהוא ממזער את חומרת המעשים ומתקשה להפנים את הבעייתיות שבהתנהלותו, ולכן גם לא רואה עצמו נזקק לטיפול.

32. כאמור, ב"כ המערער ביקש כי נאפשר למרשו להתייצב שוב בפני שירות המבחן, כדי למצות את ההליך השיקומי. לא שוכנענו כי יש הצדקה כלשהיא לצעד כזה. למערער ניתנה אפשרות להתייצב בפני שירות המבחן ולהירתם להליך שיקומי, בידיעה כי המשיבה מתכוונת לעתור להטלת מאסר בפועל.

למרות האמור, לא עשה מאמץ להראות כי פניו לשיקום, ושירות המבחן אף התרשם כי בדומה לתסקיר שנערך לגביו בהליך הקודם, גם הפעם הוא נמנע מלהעמיק ולבחון את הגורמים להסתבכותו.

אין צורך לומר כי במצב דברים זה, לא הייתה כל הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום והעונש שהוטל על המערער הוא מאוזן ומידתי, מבלי שיש לערכאת הערעור כל סיבה להתערב בו על ידי קיצור תקופת המאסר בפועל או המרתו לעבודות שירות.

33. נעיר לסיכום, כי על אף שכיום מאפשר החוק הטלת עונשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות לתקופה של עד 9 חודשים, לא חל שינוי בהלכה, שלפיה, רק במקרים חריגים יוטלו עונשים בדרך של עבודות שירות, על מי שתורם לתופעה הקשה של שימוש בנשק חם, לרבות על ידי החזקת נשק שלא כדין. הכלל הוא, וכיום ביתר שאת, כי מי שמחזיק ברשותו נשק שלא כדין צפוי למאסר מאחורי סורג ובריח.

34. סוף דבר, אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום כ"ז חשוון תש"פ, 25/11/2019 במעמד הנוכחים.

גדי צפריר , שופט

סאאב דבור,
שופט

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא

פסק הדין הושמע על ידי הרכב השופטים :

חנא סבאג ,
שופט

סאאב דבור,
שופט

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא

ב"כ המערער : מבקש עיכוב ביצוע המאסר לחודש ימים, הוא משוחרר בתנאים. חלות עליו כל העקרונות של פסק הדין בעניין שוורץ.

ב"כ המשיבה : משאירה לשיקול דעת בית המשפט.

החלטה

עמוד 9

בשים לב לטיעוני המערער ולעמדת המשיבה, אנו נעתרים ומורים על עיכוב ביצוע תחילת המאסר בפועל, עד ליום **29/12/19** לצורך התארגנות.

המערער יתייצב למאסרו בבית מעצר קישון ביום **29/12/19** עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. **על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.**

כל תנאי השחרור ימשיכו לחול בתקופת העיכוב וכך גם כל הערובות שהופקדו.

ניתנה והודעה היום כ"ז חשוון תש"פ, 25/11/2019 במעמד הנוכחים.

חנא סבאג ,
שופט

סאב דבור,
שופט

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא

הוקלדעלידיאורממן